Гей, річенько бистренькая,
Гей, стань подивися,
Як я плачу, як горюю,
Зо мнов пожурися!

Твої води веселенькі,
В них рибонька грає;
Моє серце розпукаєсь,
Від журби ся крає.

Трава к тобі з любощами
З берегів ся хилить,
Вовня єї поцілує
І наперед стрілить.

Моє серце бідненькеє
Радощів не має,
Лиш розлуку із долею,
Лиш сльозоньки знає.

Рано встану та й заплачу,
І вечором плачу;
Доле ж моя веселійша,
Коли ж тя обачу?

Журбо, тяжка розлучнице,
Чом не пропадаєш!
Доле ж моя, зоре моя,
Коли ж засвітаєш!?

Ой річенько бистренькая,
Ой стань подивися,
Як я плачу, як горюю,

Зо мнов пожурися!

13 Вересня 1838